REVELION

Revelionul echipei feminine de baschet Rapid București. Eva Ferencz, Octavia Bițu, antrenorul Sigismund Ferencz și Irina Vasilescu ciocnesc un pahar pentru succesele noului an

(Urmare din pag. 1)

campionatele europene de la Atena.

— Acolo, Lia, toate învinsele tale de pe Stadio Universitario vor fi însetate de revanșă.

— Ah, mă îngrozesc de pe acum. Dar n-am ce face...

O pereche potrivită...

...sînt ILEANA și IONEL DRIMBĂ. Revelionul l-am făcut cu anticipație, pentru că ei plecau la părinți (dacă nu cumva s-or fi înzăpezit pe undeva).

Fără să fie geloasă pe succesul strălucit al soțului său, Ileana a găsit de cuviință să-i... arunce mănușa în 1969, an bogat în competiții de mare anvergură internațională.

— Ionel, de bună seamă, va fi „vînat" pe toate planșele, ceea ce este și rău, dar și bine. Rău, fiindcă în fiecare concurs toți vor dori, cu ardoare, să-l învingă pe campionul olimpic, bine, pentru că aceasta îl va mobiliza pe Drîmbă și-l va obliga să-și mențină mereu aurită floreta.

Instantanee la miezul nopții

Cursa în care se angajează cei doi soți este palpitantă. Le-am urat o sosire cît mai strînsă.

Cu picioarele pe pămînt

Parașutistul GHEORGHE IANCU era, de Anul Nou, într-o societate foarte intimă, împreună cu soția și cîțiva prieteni apropiați.

— O urare?

— Aș fi fericit să putem alcătui o echipă puternică pentru „mondialele" din 1970, astfel ca parașutismul românesc să-și recapete înălțimile. Pentru asta însă va trebui să fim tot timpul cu... picioarele pe pămînt.

— Un gînd personal pentru 1969?

— Fetița mea, Luminița, va merge, în acest an, la școală. Să învețe bine. Puștiul, Mugurel, împlinește, la 3 ianuarie, un an.

— La mulți ani!

69

A pierde și a cîștiga

Hai la AUREL VERNESCU. Dar nu-i mai spuneți marele învins fiindcă, de mai multe ori, el a fost un mare învingător.

În apartamentul său din Drumul Taberei, lume multă. Printre alții, inginerul Corneliu Melega, mare pasionat al tirului cu arcul, Sonia Iovan, din garnitura de aur a gimnasticii noastre feminine, Rică Teodorescu, înfocat rapidist, care tocmai de aceea a ținut să facă Revelionul la un dinamovist, ca să afle, poate, cîte ceva din tabăra adversă.

Dar, decepție, Vernescu n-a vorbit despre fotbal, ci despre caiac.

— Anul 1968, cu toate marile insatisfacții pe care mi le-a adus, rămîne, pentru mine, deosebit de prețios și de util. Fie măcar și pentru faptul că m-a învățat să pierd. Ceea ce este extrem de important pentru cei care doresc să cîștige.

— În 1969?

— În 1969 voi persevera. Se înșeală cei care mă socotesc terminat. Ambițiile mele n-au fost niciodată mai încinse. Voi căuta ca la marile competiții să se vorbească iarăși cu teamă de Vernescu.

Perspective

În somptuoasa sală a restaurantului C.C.A., împodobită cu lampioane, serpentine, brad, prin ploaia de confeti, l-am descoperit, totuși, pe luptătorul ION BĂCIU, campion mondial și medaliat cu argint la J. O. din Mexic.

Cînd omul stă cu paharul de șampanie în față este puțin nepotrivit să începi să-i vorbești despre... sarcini și angajamente. Tocmai de aceea noi le-am spus „perspective".

— Perspectivele sînt bune. Băiatul meu crește voinic și sănătos, ceea ce este principalul. Sper să iau cuvîntul pe saltelele de luptă și în 1969!

— Și ce ai de gînd să... spui?

— În primăvară sînt „mondialele" din Argentina. Cam departe ca spațiu, și cam... aproape ca timp după Jocurile Olimpice. Oricum, eu am un titlu de apărat. Foarte aglomerate se anunță, în schimb, „europenele" din Italia.

— Iar unul campion al lumii îi stă bine să fie și al Europei!

— Gata cu discuțiile, intervine Mariana Jandrescu-Baciu, soția luptătorului. Se servește curcanul!

— Atunci, o fotografie. Aurel Neagu este pregătit.

Fotoreporterul n-a mai trebuit să facă recomandarea de rigoare „Zîmbiți, vă rog!"

Fetele de la Rapid

Gheorghe Buicliu, secretarul secției de baschet a clubului Rapid și un mare animator al echipei, le-a invitat pe jucătoare să petreacă, la el acasă, Revelionul. Prezenți: antrenorul Sigismund (Jiga) Ferencz și soția sa Eva, Octavia Bițu, Irina Vasilescu, Anca Racoviță și celelalte echipiere ale formației aflate pe primul loc la încheierea turului.

— Fetelor, *a toastat „nea" Gigi*, pentru titlul de campioane. Așa, ca să le facem în ciuda fotbaliștilor!

Fotbaliștii, în schimb, au toastat — probabil — pentru evitarea retrogradării. Să-i audă dumnezeu!

★

Și uite-așa, din casă-n casă, din vorbă-n vorbă, din glumă-n glumă, am ajuns în 1969!

Handbaliștii de la Steaua au cîștigat turneul de Anul Nou din Berlinul occidental

BERLINUL OCCIDENTAL, 2 *(Agerpres)*. — Turneul internațional masculin de handbal desfășurat în Berlinul occidental a fost cîștigat de echipa *Steaua București*. Handbaliștii români, care au avut o frumoasă comportare, au învins cu scorul de *13—4 (8—1)* echipa orașului Stockholm, cu *7—5 (3—4)* echipa orașului Belgrad și cu scorul de *12—6 (6—3)* selecționata unor cluburi din Berlinul occidental. Alte rezultate tehnice: Belgrad — Stockholm *11—6 (6—1)*; sel. cluburilor din Berlinul occidental — Stockholm *8—8 (4—6)*.

Cel mai bun jucător al echipei Steaua a fost *Gh. Goran*, care s-a clasat pe primul loc în clasamentul golgeterilor, înscriind în acest turneu 10 puncte. Clasamentul final al turneului: 1. *STEAUA București* 6 p; 2. *Selecționata unor cluburi din Berlinul occidental* 3 p; 3. *Belgrad* 2 p; 4. *Stockholm* 1 p.

★

BERLIN, 2 *(Agerpres)*. — La Berlin au început întrecerile tradiționalului turneu internațional fulger de handbal masculin, la care participă selecționatele a cinci orașe. În primul joc susținut, *Selecționata de tineret a orașului București* a învins cu scorul de *10—8 (3—4)* echipa orașului Budapesta.

Alte rezultate: Moscova — Leipzig *12—3 (8—2)*; Budapesta — Moscova *14—13 (9—8)*; Leipzig — Berlin *19—8 (4—5)*.

BULETINUL ZĂPEZII

Serviciul Prevederi de scurtă durată din cadrul Institutului meteorologic ne-a informat că ieri dimineață, în urma ninsorii căzute în ultima vreme, stratul de zăpadă avea următoarele grosimi în centrele în care se practică schiul: Predeal 35 cm, Sinaia-Cota 1 500 30 cm, Vf. Omu 24 cm, Păltiniș-Sibiu 42 cm, Brașov-oraș 12 cm, Semenic 12 cm, Țarcu-Godeanu 16 cm, Vlădeasa 23 cm, Băișoara 30 cm, Borsec 21 cm, Baia Mare-oraș 21 cm.

Ninsoarea va continua, asigurînd amatorilor de schi zăpadă bună pentru practicarea sportului favorit.

Primul concurs al anului

Sezonul competițional 1969 la tenis de masă se inaugurează la noi cu un concurs de selecție pentru copii și juniori: sala Republicii, în zilele de 5—6—7 ianuarie, între orele 9—13 și 15—20.

Se știe că la vară, în Austria, va avea loc „Criteriul european de juniori". Tocmai în vederea acestui eveniment competițional, federația de resort a alcătuit un lot de bază (Carmen Crișan, Nicoleta Spiridon, Marilena Tomescu) pe care acum dorește să-l lărgească. Iar concursul de la sfîrșitul acestei săptămîni are ca scop alegerea sportivilor respectivi.

Vor concura 16 fete, printre care Minodora Popescu (campioana națională de copii pînă la 12 ani), Mihaela Lunțeanu, Livia Căruceru, Monica Hariga, precum și 16 băieți, din rîndurile cărora se remarcă Gh. Natali, M. Colțescu, M. Bobocică, D. Bildea, C. Gavriș, I. Buga, V. Domnaru. În ambele turnee se va juca după sistemul „cel mai bun din trei seturi".

Darul patinoarului...

Acum, cînd cerul plumburiu cerne deasupra orașului valuri neîntrerupte de zăpadă, un moment de meditație pe această temă se impune. Duminică dimineața, la primele rafale de ninsoare, ne aflam la patinoarul „23 August" așteptînd startul patinatorilor angajați în concursul internațional. La ora de începere, echipa de amenajatori dădea ultimele lovituri de lopată pentru înlăturarea masivului obstacol alb, așezat de noaptea pe dreptunghiul dintre mantinele. Cu o întîrziere minimă, întrecerile au putut continua, fără a se produce perturbări în programul acestei zile pline. A fost un dar adus sportivilor de către direcția patinoarului și de harnicii amenajatori. Un dar binevenit.

Tot în legătură cu acest aspect, nu lipsit de importanță, ar trebui să relevăm calitatea bună a gheții, așa cum a fost oferită patinatorilor în cele trei zile de concurs. Aci meritele revin deopotrivă mașinii „Roiba", ca și celor care o manevrează. Pe o gheață lucie, (cu denivelări minime, doar) s-a putut patina în condiții bune, dîndu-se un impuls sporit performanței. Așa se face că am văzut execuții reușite — net superioare celor cu care ne obișnuiserăm pînă acum — la o serie întreagă de patinatori, în frunte cu Elena Moiș și Gheorghe Fazekas, cei mai bine clasați dintre români. Aceasta a adus un plus de strălucire acestei competiții, care de altfel s-a bucurat de o organizare aproape perfectă.

A lipsit, totuși, ceva, pentru a face succesul deplin al acestui concurs. Spectatorii... Dar — să recunoaștem — este greu să convingi, chiar pe cei mai fervenți adepți ai sportului gheții, să vină în tribune, cînd mercurul termometrului coboară sub 0. Pentru aceasta, mai avem de așteptat pînă iarna viitoare, cînd deasupra patinoarului se va întinde pavăza protectoare a acoperișului.

Rd. V.

Cu multă grație, dar folosind și cîteva temerare sărituri, a evoluat Elena Moiș în proba de figuri libere a concursului internațional de patinaj artistic

AMENAJĂRI DE PATINOARE

TIMIȘOARA. — Temperatura scăzută din ultimele zile a permis amenajarea de patinoare naturale în orașul de pe Bega. Astfel, la bazele sportive Constructorul și C.F.R. au început să funcționeze patinoarele avînd și instalații de nocturnă. Sugerăm organizatorilor activităților sporturilor de iarnă din Timișoara să amenajeze patrulatere de gheață și pe terenurile de tenis Tehnometal și Electrica, care posedă și instalații de iluminare.

P. ARCAN, coresp. principal

TG. MUREȘ. — Recent s-a deschis un frumos patinoar în parcul sportiv „23 August", care este vizitat zilnic de sute și sute de iubitori ai patinajului. Tot aici, funcționează și un centru de învățare a patinajului sub conducerea instructorului Carol Gali.

I. PAUȘ, coresp. principal

„Cupa celor 500"

(Urmare din pag. 1)

cu desene ale copiilor, cu versuri și caricaturi dedicate baschetului.

Ultimele patru partide de care vorbeam au fost și ele la înălțimea turneului, demonstrînd frumusețea acestui sport-pitic, dinamismul, puterea lui de a seduce. În sfîrșit, după aproape 3 000 de minute de minibaschet (competiția a durat cinci zile și s-a desfășurat în două săli) am asistat la festivitatea de premiere: *cupe, diplome, tricouri de campioni*. A urmat anunțarea unei alte mari competiții: „CUPA CELOR 500", acesta fiind numărul echipelor de minibaschet din țară înființate în ultimii trei ani. Adică, de cînd a luat ființă baschetul pitic la noi.

Cîteva rezultate: 1. În acești trei ani s-au confecționat zeci de panouri, mii de pliante și a fost compus chiar un marș al micilor baschetbaliști, interpretat în premieră cu ocazia acestui Festival; 2. Prima promoție de „mini" activează cu brio în categoria a III-a juniori; 3. Există în țară nenumărate centre de baschet pitic. Printre cele mai puternice: Timișoara, Galați, Oradea, Brașov, Satu Mare, Bacău, Suceava, București; 4. La această a doua ediție a *Cupei federației*", organizată în vacanța de iarnă, numărul echipelor participante a atins cifra record — *241*; 5. În afara echipelor cîștigătoare, s-au evidențiat formațiile: Școala sportivă Suceava, Școala generală Tr. Măgurele, Liceul Salonta, Școala sportivă Bacău, Școala generală Iacobeni.

CLASAMENT GENERAL: categoria 8—10 ani, FETE: 1. Școala sportivă Satu Mare (antrenor prof. Gabriela Both), 2. Clubul sportiv „Școlarul" București; 3. Școala sportivă Brașov; BAIEȚI: 1. Școala sportivă nr. 1 București (antrenor prof. Stelian Gheorghiu); 2. Școala sportivă Timișoara; 3. Clubul sportiv „Școlarul". *Categoria 11—12 ani*, FETE: 1. Clubul sportiv „Școlarul" (antrenor prof. Ion Stoișor); 2. Liceul nr. 35 București; 3 Liceul nr. 3 Oradea; BAIEȚI: 1. Steaua (antrenor Andrei Folberi); 2. Politehnica Galați; 3. Școala sportivă Bacău.

Asceza

(Urmare din pag. 1)

nează condițiile și specificul pregătirii, învață aici în preajma muntelui, tăcerea și forța stîncii, se pregătesc temeinic și progresiv pentru asalturile marii performanțe.

Și la Vîrful cu Dor am întîlnit aceeași sete de muncă și cunoaștere, aceeași atmosferă de seriozitate și bucurie a efortului, căci fără aceasta nu există sportivul adevărat și marea lui dorință de afirmare.

Sfios și modest, cu ochi albăstrii ca cerul munților, surizînd blînd, Gheorghe Roșculeț ne-a fost confident o jumătate de oră, ca apoi să urce cu telescaunul pînă în vîrf și să coboare de acolo, fără să-l deosebești aproape, de marii campioni, așa cum a fost și el, cîndva.

Am căutat asemănare pregătirilor acestora din munte, parcă tainice și neobișnuite, ascunse uneori de cețuri compilice, cu pregătirea din alte sporturi și din alte locuri. Și nu i-am găsit egal, fiindcă nu poți asemăna, trebuie să recunoașteți, stadionul, sala, bazinul cu munții, cu natura însăși.

Poate tinerii nu-și dau prea bine seama de acest lucru. Lor le lipsesc poate uneori filmul și dansul, fața pe care o simpatizează, colegii de școală, familia.

Dar, și aici sus este o familie și o școală. O înaltă și firească școală a voinței și a caracterelor. Nu există profesor mai înțelept ca munții — *spunea Goethe* Ei te învață să taci cînd trebuie și să vorbești numai prin faptă.

Filozoful chinez Confucius *își învăța astfel discipolii:* „Înțeleptul se bucură de apă, omul virtuos de munți". *Dintre toți sportivii celor peste treizeci de sporturi, alpiniștii, boberii și schiorii sînt parcă altfel. Și este firesc să fie așa...*

Desigur, și la mare se fac uneori pregătiri minuțioase și intense. Dar e altceva marea, comparată cu muntele. Marea parcă invită la lene, la inactivitate. Muntele, dimpotrivă, la acțiune, la dinamism.

Pentru ce să urcăm atît de sus, s-ar putea întreba cineva, nedumerit și ironic? De ce să ne izolăm la două mii de metri, ca niște pustnici ai muntelui și să ne supunem la attea torturi ale trupului?

De ce? Fiindcă numai așa se poate, fiindcă acestea sînt legile sportului modern. Fiindcă dincolo de sport, ne așteaptă întreceri tot atît de severe și hotărîtoare, examenele vieții.

P.S. La fel ca și rîndurile de mai sus, zăpada care în ultimele zile a acoperit totul, ne îndeamnă pașii spre munte și spre patinoare, să luăm schiurile sau patinele sau săniuța și s-o pornim...

Iar dacă timpul nu ne-o îngăduie, să facem mișcare, să dăm o mînă de ajutor și să colaborăm la deszăpezirea punctelor în care convoiul de nea a devenit prea gros și împiedică alte îndeletniciri. Să nu pregetăm să dăm concursul nostru.

110 ORE ÎNTRE PARADE ȘI RIPOSTE...

● ADEPȚII EFORTULUI MAXIM AU DAT GREȘ... ● ADVERSARII FLORETEI ELECTRICE SE RECUZĂ! PENTRU CE MARATONUL PE PLANȘĂ A FOST MAI SUPORTABIL LA CIUDAD DE MEXICO DECÎT LA TOKIO...

Spre deosebire de atletism întrecerile olimpice de scrimă au prilejuit pe seismografele specialiștilor cutremure de grad maxim. Sigur, cu unele excepții.

Dar, și în cazul acestei discipline olimpice specialiștii au fost în măsură să-și concretizeze observații și în cele din urmă concluzii valoroase, care, pe de o parte au putut explica unele rezultate și, pe de altă parte, ce-i mai important, reprezintă repere pentru etapele viitoare de pregătire în principalele competiții ale anului 1969. Campionatele mondiale de tineret din Italia (unde probabil că vor apare noi aspiranți la titlurile olimpice de la München) și Campionatele mondiale din Cuba, primul colocviu de mai mare întindere al ediției jubiliare a J.O. Iar pentru europeni în plus, edițiile „C.C.E." la toate armele.

Este deci explicabil pentru ce, o dată cu încheierea maratonului de scrimă de la „Magdalena Mixhuca" (11 zile de concurs cu o medie zilnică de 10 ore!), leitmotivul opiniilor și al comentariilor au avut în principal una și aceeași țintă: modul cum s-au pregătit trăgătorii înscriși în competiție, începînd cu etapa de acomodare și aclimatizare și continuînd cu prezența lor pe planșe. Aceasta însemnînd, în total, aproape o lună de zile de ședere în capitala Mexicului. Iar pentru unele delegații sportive, chiar mai mult..

ÎN ETAPA DE ACLIMATIZARE: EFORT NORMAL SAU EFORT PRELUNGIT?

La Ciudad de Mexico, ca o primă noutate, au existat, de fapt, două grupe distincte de scrimeri. Una a fost alcătuită din trăgători care nu efectuaseră antrenamente la altitudine, aclimatizarea realizîndu-se direct în Mexic, unde au sosit cu 2—3 săptămîni mai devreme. Din această grupă au făcut parte printre alții, și scrimerii Ungariei, unii dintre favoriții competiției. Cealaltă grupă a cuprins sportivi pregătiți mai mult sau mai puțin pentru a rezista handicapului de altitudine.

Adaptarea la condițiile de climă, de fus orar și de alimentație ale capitalei mexicane s-a făcut, totuși, calm, progresiv, fără a se forța. Aceasta, în toate cazurile.

TRIUMFUL FLORETEI — PROBA CEA MAI SPECTACULOASĂ DIN SCRIMĂ

Și sub aspect tehnico-tactic sînt de semnalat unele observații interesante.

De pildă, în floreta masculină se poate afirma că s-a ajuns la o valoare fără precedent. Floreta a atins prin excelență tehnica cea mai înaltă, consecință a lucrului intens, a dorinței multor școli de a se desprinde din circuitul cunoscut și implicit de a străluci net. O asemenea tendință a manifestat-o mai ales școala franceză. În parte se poate vorbi și de o reușită: locul 2 la floretă echipe, o finalistă la floretă fete (Gapais), locul 4 la floretă băieți și sabie (echipe).

Ciudad de Mexico a făcut totodată să se spulbere punctul de vedere al acelora care denigrează floreta electrică. Motivul — ar anula frumusețea acestei arme. Cît de fals a fost un asemenea argument, o dovedește faptul că pînă și foarte mulți dintre susținătorii lui (francezi, italieni) au ajuns să depună armele. Devenind electrică, floreta nu și-a pierdut din frumusețe, din spectacol, ea și-a păstrat vechile-i atuuri și în plus a ajuns să asigure un raport mai echitabil între valori. Încă nu definitiv — vai, cîte erori s-au putut face și în accepțiunea electrică a acestei arme, iar reprezentanții noștri s-au numărat, din păcate, printre eroi — dar și în această direcție „sistemul" electric și-a asigurat o poziție mult mai puternică. Și, probabil, definitivă.

Ceea ce a diminuat din spectacol și în cazul floretei și în cazul altor arme, a fost în schimb tendința multor trăgători pentru opriri. Că spectacol acest procedeu, repetat — din considerente tactice, evident — a însemnat un pas înapoi. Este exact ceea ce se întîmplă în rugby cînd una din echipe trimite invariabil mingi în tușe... Au „epatat" floretiștii polonezi (și dintre ei, Skrudlik, Parulski și Lisewski) care, în multe privințe, n-au tădăcut decît să-și copieze propriul antrenor Chajkovski... Este de subliniat însă că în fața unor trăgători cu o tehnică foarte bine pusă la punct, un asemenea stil nu poate aduce randamentul scontat. Așa cum de altfel, s-a și întîmplat: trăgătorii polonezi n-au ajuns în finală, iar locul 3 la echipe se datorează exclusiv unui concurs favorabil de împrejurări...

Și la floretă fete a ieșit în evidență de-a dreptul stringent folosirea excesivă a contraatacurilor. Sigur, și aici din considerente tehnice. Excepții — sportivele din Franța, România și Uniunea Sovietică, adepte ale scrimei combinate a ofensivei cu defensiva. Din acest punct de vedere evoluția trăgătoarelor din aceste țări a salvat competiția ca spectacol.

La sabie, nota distinctă a însemnat-o abuzul de simultane. Și aceasta, chiar și în cazul trăgătorilor de mare calibru (Pawlowski, Rakita, Nowara). Este o modalitate de a trina cursivitatea unui asalt și, ce-i mai grav, de a împiedica existența unui arbitraj corect. Și, unde? Tocmai la o armă unde ambiguitatea arbitrajelor provoacă atîtea discuții, puse fie pe seama bunei credințe, fie pe cea a unei competențe îndoielnice.

Pentru spadă, este valabilă observația că, în raport cu anii precedenți — și mai ales cu ultima ediție a J.O. — a crescut gradul de tehnicitate. Lucru îmbucurător, firește. Mai puțin demn de relevat este însă faptul că numărul spadasinilor acreditați ca foarte tehnici este încă neînsemnat. El nu trece de 15—20 (din cei aproape 300 ciți participă curent la marile competiții). Sînt cei care practică așa-zisa scrimă combinativă. Cellalți, în schimb, folosesc la maximum potențialul fizic și în special alonja. Se pare că va mai trece mult pînă ce să vedem spadasini de valoarea lui Kulcsar sau Saccaro, Kriss sau Vitebski. Poate pînă la München...

ALARMĂ PENTRU „SOUDET-SUZY" ȘI „CARMIMARI"!...

La „Magdalena Mixhuca" lamele de floretă și spadă fabricate în Japonia și R.F.G. au produs cea mai bună impresie. Sînt ușoare, elastice, rezistente totodată. Pînă acum firmele franceze (în special „Soudet-Suzy") și cele italiene dețineau într-un fel monopolul calității. Ele nu depășesc 0,500 kg. Dar, întîi că acum au apărut lame cu un gramaj și mai redus. Supremația franco-italiană este așadar în primejdie!

De fapt în ultimii ani, îndeosebi, aproape fiecare dintre țările cu tradiție în scrimă a fost preocupată de găsirea unor căi cît mai directe (și evident cît mai lesnicioase) pentru a-și asigura cantități de materiale care să le acopere nevoile. Așa au apărut lame de fabricație ungară, sovietică și poloneză. Deocamdată însă, aceste lame — în afara unei rezistențe deosebite — nu sînt dublate și de alte calități care să le facă competitive pe piața mondială. Important este — totuși — că există căutări, strădanii și că și sub acest aspect greutățile probabil că vor dispare în viitorii ani.

Dintre aparatele electrice, „Uhlmann"-urile s-au impus și de data aceasta. Și aici firmele „Soudet Suzy" și „Carmimari" au trebuit să se recunoască depășite. Este de așteptat ca din disputa cît mai multor firme specializate să apară aparate electrice tot mai perfecționate, în măsură să elimine orice suspiciuni în stabilirea ierarhiei valorilor.

„WASEDA" A RĂMAS DOAR O AMINTIRE...

Marea majoritate a specialiștilor au ținut să remarce că între „Waseda" (n.n. locul de desfășurare a întrecerilor de scrimă din cadrul J.O. de la Tokio) și „Magdalena Mixhuca" a fost o mare deosebire, ca organizare. Planșe perfect montate, fiecare fiind prevăzută cu tabelă de marcaj, o luminozitate odihnitoare în sală, vestiare spațioase. Ceva mai mult, săli speciale cu paturi pentru relaxarea trăgătorilor în „ferestrele" dintre asalturi sau meciuri, ceea ce a reprezentat o noutate care s-a bucurat de o largă apreciere. De asemenea, un serviciu medical specializat.

La același capitol o subliniere: toți scrimerii au fost supuși înaintea asalturilor unui control foarte sever din partea directoratului tehnic al competiției. S-a avut în vedere nu numai starea armamentului (lame, măști, cochilii, tir de corp etc.), ci și cea a plastronului, a întregului echipament care să fie corespunzător. În acest fel au fost prevenite multe accidente care ar fi putut avea urmări grave, cum există, de altfel, precedente în această disciplină. Vă reamintiți, poate, de cazul Egon Franke, accidentat în 1965 și scos, practic, de atunci din plutonul floretiștilor frunțași. Campionul olimpic de la Tokio n-a mai ajuns să repete (sau măcar să se apropie) performanța realizată în capitala Japoniei. Exceptînd ruperea a cîtorva lame (ce ironie — tot de către scrimerii polonezi!) la Ciudad de Mexico nu s-au înregistrat accidente, competiția de scrimă fiind în această privință scutită de complicații.

★

Nu încape nici o discuție că modelul de organizare oferit de Mexic va inspira și pe organizatorii viitoarelor competiții de scrimă din cadrul J.O. care și sub acest aspect vor avea putința să contribuie la succesul celei mai mari confruntări sportive de pe glob.

Tiberiu STAMA

MEXICO 68

COMENTARII OLIMPICE

„Conducerea Clubului Sportiv Rapid București, antrenorii și sportivii săi mulțumesc tuturor membrilor susținători, suporteri și simpatizanți pentru sprijinul acordat în anul 1968 și le urează cu ocazia Anului Nou, lor și familiilor lor, multă sănătate, fericire și la mulți ani".